

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 grudnia 2012 r.

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

	Przewodniczący:	SSA Roman Skrzypek (spr.)
	Sędziowie:	SSA Janina Czyż SSA Alicja Podczaska
	Protokolant	st.sekr.sądowy M. Piekielek

po rozpoznaniu w dniu **5 grudnia 2012 r.**

na rozprawie

sprawy wniosku **E. K.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi**

w R.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek apelacji wnioskodawczynie

od wyroku **Sądu Okręgowego w Przemyślu**

z dnia **14 czerwca 2012 r.** sygn. akt **III U 842/12**

o d d a l a apelację.

Sygn. akt III AUa 890/12

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 5 grudnia 2012r.

Decyzją z dnia 5 kwietnia 2012 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. odmówił wnioskodawczynie E. K. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w trybie przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r., nr 153, poz. 1227 ze zmianami).

W uzasadnieniu decyzji organ rentowy powołał orzeczenie komisji lekarskiej Zakładu z dnia 3 kwietnia 2012 r. – w którym stwierdzono, iż wnioskodawczynie nie jest niezdolna do pracy.

E. K. odwołała się od decyzji ZUS do Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Przemyślu.

W uzasadnieniu wniesionego odwołania podała, iż decyzja jest dla niej bardzo krzywdząca, bowiem jej stan psychofizyczny nie pozwala uznać jej za zdolną do pracy. Podkreśliła, iż nadal leczy się z powodu zaburzeń depresyjno nawracających, a została przebadana przez ZUS neurologicznie pod kątem schorzeń kręgosłupa.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R., wniósł o oddalenie żądania wnioskodawczyni, z tego samego względu, który legł u podstaw wydania zaskarżonej decyzji, powołując dodatkowo art. 61 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Przemyślu, po rozpoznaniu odwołania wnioskodawczyni E. K., wyrokiem z dnia 14 czerwca 2012 r. oddalił je.

W pierwszej kolejności Sąd wskazał na niesporne okoliczności w sprawie tj. wiek wnioskodawczyni, jej wykształcenie oraz okoliczność pobierania przez nią renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 22 marca 2000 r. do 31 października 2008 r. Dalej Sąd streścił przebieg postępowania przed organem rentowym wszczętego wskutek wniosku E. K. z dnia 6 lipca 2011r. o ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Celem weryfikacji oceny stanu zdrowia wnioskodawczyni z postępowania administracyjnego Sąd Okręgowy przeprowadził dowód z opinii biegłych lekarzy specjalistów z zakresu: neurologii, psychiatrii i ortopedii.

Biegli we wspólnej opinii z dnia 31 maja 2012r., wydanej po przeprowadzeniu badania wnioskodawczyni oraz w oparciu o dokumentację lekarską rozpoznali u niej: zespół uzależnienia od alkoholu, zaburzenia depresyjne, niedomogę bólową kręgosłupa L-S bez objawów zespołu korzeniowego, zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa bez upośledzenia funkcji i uznali ją za zdolną do pracy.

Jak wynika z opinii E. K. leczy się od 15 lat w PZP w J. z powodu zaburzeń depresyjno- nawracających. Zgłaszała zaburzenia snu, koszmary senne, boi się wychodzić z domu, izoluje się, ma osłabioną pamięć i jest pesymistycznie nastawiona do życia. Według biegłych stwierdzone u wnioskodawczyni schorzenia nie naruszają sprawności organizmu w takim stopniu, aby czynić odwołującą niezdolną do pracy. Podczas badania nie stwierdzono zaburzeń psychotycznych, cech organicznego uszkodzenia OUN, czy zmian otępienia. Zaznaczone są objawy zaburzeń afektywnych, depresyjnych o umiarkowanym nasileniu. Stosowane leczenie psychiatryczne oraz neurologiczne pozostaje bez negatywnego wpływu na możliwości pracy. Biegli stwierdzili, że przy utrzymaniu abstynencji i kontynuacji leczenia psychiatrycznego i psychoterapii, rokowania co do kontynuowania zatrudnienia są dobre.

Wnioskodawczyni nie złożyła zarzutów do opinii biegłych twierdząc jedynie, że się z nią nie zgadza, gdyż w jej ocenie jest ona krzywdząca.

Dokonując oceny zebranego materiału dowodowego Sąd uznał wydaną w sprawie opinię łączną za w pełni wiarygodną, podkreślając, iż została ona wydana w oparciu o analizę dokumentacji medycznej wnioskodawczyni, przez lekarzy o specjalizacjach z zakresu schorzeń dolegających E. K..

W podstawie prawnej wyroku Sąd powołał art. 57 w zw. z art. 12 ustawy o emeryturach i rentach z FUS oraz art. 477¹⁴ § 1 kpc.

Wyrok Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Przemyślu zaskarżony został w całości apelacją przez wnioskodawczynię E. K., która wniosła o jego zmianę i przyznanie jej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji. Apelująca zarzuciła poczynienie przez Sąd błędnych ustaleń stanu faktycznego, poprzez przyjęcie, iż nie spełnia warunków do przyznania renty z tytułu niezdolności do pracy. W apelacji wskazała, że Sąd błędnie przyjął, że depresja jest następstwem alkoholizmu, w sytuacji, gdy to depresja była pierwsza, a alkoholizm jej skutkiem.

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie rozpoznając apelację E. K. zważył, co następuje:

Apelacja wnioskodawczyni jest nieuzasadniona i jako taka podlega oddaleniu, bowiem wyrok Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Przemyślu z dnia 14 czerwca 2012r. jest – w ocenie tut. Sądu - wyrokiem trafnym i odpowiadającym prawu, zaś w okolicznościach przedmiotowej sprawy nie występują jakiegokolwiek przesłanki zaskarżenia mogące wyrok ten wzruszyć, w szczególności te, które Sąd II instancji ma na uwadze z urzędu (art. 378 § 1 kpc).

W ocenie tut. Sądu przeprowadzone przez Sąd Okręgowy postępowanie dowodowe zmierzające do ustalenia, czy wnioskodawczyni E. K. w aktualnym stanie zdrowia jest niezdolna do pracy, należy uznać za wyczerpujące. Badając prawidłowość dokonanej przez Sąd I instancji oceny dowodów związanych z możliwością wykonywania przez wnioskodawczynię pracy z uwagi na stan jej zdrowia, należy stwierdzić, że ocena ta nie jest oceną dowolną, ale mieszczącą się w granicach oceny swobodnej o jakiej stanowi art. 233 § 1 kpc mający swe pełne zastosowanie, także do oceny dowodu z opinii biegłych - na którym to dowodzie oparł się Sąd I instancji w swoim rozstrzygnięciu. Sąd Okręgowy w Przemyślu podzielając bowiem zgodne konkluzje opinii biegłych lekarzy specjalistów z zakresu: neurologii, psychiatrii i ortopedii o braku

u E. K. niezdolności do pracy, miał na względzie te wszystkie wypracowane w orzecznictwie sądowym kryteria oceny tego dowodu, które przemawiają za przyjęciem jego miarodajności (bliżej o tych kryteriach w orzeczeniach Sądu Najwyższego z dnia 19 grudnia 1990 r. I PR 148/90 OSP 1991 nr 11-12, poz. 300 , 14 września 1995 r. II URN 31/95 OSNAP 1996 r., nr 7, poz. 103, czy z dnia 7 listopada 2000r. I CKN 1170/98, OSN 2001/4/64). Zauważyć przyjdzie, że biegli dysponowali wiadomościami specjalistycznymi, niezbędnymi do stwierdzenia okoliczności mających istotne znaczenie dla sprawy (dobór biegłych uwzględniał bowiem zasadnicze występujące u odwołującej schorzenia wynikające z dokumentacji medycznej opiniowanej). Wydanie zaś opinii poprzedzone było analizą dokumentacji medycznej wnioskodawczyni, przeprowadzonym z nią wywiadem i badaniami przedmiotowymi. Nadto biegli w wyczerpujący sposób uzasadnili przyjętą przez siebie konkluzję o braku niezdolności do pracy wnioskodawczyni, poprzez dokładne opisanie stopnia zaawansowania występujących u niej schorzeń. Zauważyć należy, iż wszyscy wypowiadający się lekarze w toku postępowania administracyjnego i sądowego na temat wpływu stanu zdrowia wnioskodawczyni na jej zdolność do pracy, uznali ją za zdolną do pracy.

Odnosząc się do treści apelacji podkreślić wypadnie, iż samo istnienie schorzeń powodujących konieczność pozostawania w stałym leczeniu nie stanowi samodzielnej przyczyny uznania częściowej niezdolności do pracy (por. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 lipca 2005r. o sygn. akt II UK 288/04). Biegli w toku postępowania nie zakwestionowali istnienia schorzeń wnioskodawczyni, jedynie stwierdzili, iż nie upośledzają one funkcji jej organizmu w stopniu pozwalającym na uznanie jej za niezdolną do pracy w rozumieniu art. 12 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Reasumując z tych wszystkich więc wyżej naprowadzonych względów, Sąd Apelacyjny nie znalazł podstaw do podważenia zasadniczego w sprawie ustalenia Sądu I instancji o zdolności apelującej do pracy, a to siłą rzeczy stanowić musiało o pełnej aprobachie dokonanej przez ten Sąd oceny prawnej sprawy, sprowadzającej się do stwierdzenia, że nie wystąpiła po stronie odwołującej zasadnicza przesłanka nabycia prawa do dochodzonego przez nią świadczenia rentowego - w postaci niezdolności do pracy.

Mając więc powyższe na uwadze - z braku dostatecznych podstaw faktycznych i prawnych - na podstawie art. 385 kpc orzeczono jak w sentencji.

(...)

(...)

(...)